

PESMA I KAMEN

ČITAOCU

Znaš da je poezija danas
margina
civilizacijska periferija
nešto kao egzotični Petko
divlja Speranca pre Robinzona
pa stoga neka pesma i bude tek
neprohodna šikara i gusto kupinovo grmlje
kroz koje se jedva krči uska stazica
više rizična nego obećavajuća
nakon koje ostaju samo
crno-crvene brazgotine po ovoj beloј koži
po koji zalomljeni
trn
i krvava dvotačka na dlanu
što po navici i dalje sikće
no ti i ne slutiš dok se probijaš
dok ti adrenalin
pustolovno šiklja telom
da će s druge strane
ovog nerazmrsivog bodljikavog i pretećeg čuda
izostati otkriće grandioznog
velelepnog neponovljivog netaknutog
i ničega tamo za selfi fotografisanje nema
jedina misao tada postaje povratak
ka izlazu ka centru i to što hitriji
ali povratka lakog nema
jer ovde nema zdravog razuma ni logike
ni političke korektnosti
u ovom klupku
svakojakog legla koje
šišti puzi kriči gamiže bruji

oseti
sam postaješ njegovo središte
ostaješ upleten i ulovljen u divljini
u slobodi ili ludilu
stiha

PESMA I KAMEN

To što pokušavaš
ovim učmalim
pisanjem
i više je nego
predvidivo
treba osloboditi jezik
kao zavatlani kamen
koji cilja
pticu što upravo
poleće
zadovoljnu neočekivanim
obrokom mrvica
gotovo pitomu
očejala ti je
nogavicu
osloboditi sliku
dakle
kao taj kamen
što će joj preseći putanju
i vrat
i pretvoriti je u
trzavo mlataravo
klupče perja
i krvi
surovo i bezobzirno
razbiti joj osećaj
uljuljkanosti poverenja
osloboditi pesmu
upravo tako
oštro riskantno besno
daj šansu
nemogućem

smeš li
imaš li hrabrosti
hajde
hitni ga
ne prevrći ga
beskonačno
u rukama

slabiću

OBLUTAK

To nešto
ili ništa
što privlači
i tvrdi da mu pripadaš
baš u sumrak

osećaš li

kad biće čudno popušta
i povlači se
možda i brže i lakše
no što pretpostavljaš
kad vid posustaje
a čovek postaje
tek šunjajuća površ
kao ona koju opažaš
povremeno u ogledalu
sve to nema veze
sa tvojim lenjim okom
od rođenja
jer nije izvan
tebe

ta praznina
što ti negde iznutra
brižljivo daruje nemir
blago se javljajući
poput onih tamo mreškajućih krugova

što ih kamičak ostavlja
za sobom
na mirnoj vodi
dok omamljujuće
lelujava
polagano
tone tone
u smeđi zagrljaj algi
u središte nečeg
novog

ta crna mrlja
što ponekad liči na
ispljuvak
ugljene prašine
iz pluća kopača
koji dubi pod zemljom
kao divlja pčela
svoje gnezdo
dubi i pljuje i dubi
kamen koren
memoriju fosila
magmu sebe samog
otkud to u tebi
taj ponor
taj bunar
sa kofom za smrt
kad dalje nisi sišao
od očevog podruma
u kojem krompir klija
i sve miriše
na pogrešno ubrane
pečurke

ili si i ti tek oblutak
što svakim sumrakom
dublje pada
i prisvaja tamu
sve prisnije
do samoga
dna

LOVORIKE

Taj venac
što ga vetrić igrivo kovitla
tik desno od tebe
gotovo uz nogavicu
od pokošenih travčica
izduvnih gasova
nesmotrenih pogleda
prašine papirića
i omaknutih uzdaha
od lešinica insekata
i zaturenih želja
taj venac
kao da je pravljen po meri
tvoje praznine
tvoje nepostojanosti

trajaće pred tobom
ovaj vrtlog
dovoljno dugo da ti ishodom
predloži zaključak
kako ni iz čega naposletku
preostaje ništa
jednako ovim tvojim stihovima
čiji je rok trajanja
ova stranica
još samo sekundu-dve
ličiće ovaj ringišpil koječega
na nešto poput groteskne lovorike
na čudnu družbu u sumnjivom obredu
na trag nečije vrtoglavice

ili te je to samo mahnitost
napustila iskočila
iz čiste nepromišljenosti
i vrti se vrti vrti
u prostoru jednako pustom
do rasutosti
do ništavila